

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 „
Pe 3 luni . . . . . 8 „

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brancoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

SUMAR

Ultimul act de executare în materie de urmărire imobiliară
(Art. 403 pr. civ.) de Ion N. Cesărescu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Apel din București, secția II: *Ministerul de Răsboi*
cu *Viola Constantinescu*.

Curtea de Apel din București, secția III: *Primăria comunei*
Brănești cu *Ion Stan Diaconescu*.

Idem: *Demetru Gr. Georgian*, *cere a fi înscris ca apărător*
pe lângă Judecătorii de pace din capitală.

Tribunalul județului Teleorman: *N. Cuțaptachi* cu *Ministerul*
de Finanțe și administratorul financiar de Teleorman.

Mișcarea în Magistratură.

Bibliografii. — Anunțuri.

ULTIMUL ACT DE EXECUTARE

IN

Materie de urmărire imobiliară

Art. 403 pr. civ.

Nu este cestiune în Codul de procedură civilă care să presinte atâtea dificultăți, ca aceia relativă la Contestațiuni în materie de urmărire imobiliară.

Dificultatea vine de acolo, că legiuitorul român n'a fixat un termen numeric până când o contestație se poate face, termen de la care acea contestație să se declare ca tardivă; nici nu s'a mulțumit, cel puțin, să copieze Codul Genevez în întregimea lui, pentru a adopta jurisprudența Geneveză, ci ca și cum 'i părea rău că se desparte de legiuirea franceză, introduce pe ici pe colea câte o dispoziție din Codul de procedură francez, care, saună pare a contrazice cele-alte texte, saună pare a fi o inutilitate. De aci, varietate de soluțiuni atât în jurisprudență cât și în doctrină.

Un lucru însă este constant și netăgăduit, că o contestație nu se poate face în infinit, că este un moment de la care contestația devine tardivă și acel moment este prevăzut într'un mod vag de articolul 403 din pr. civ.: *ultimul act de executare*.

Care să fie însă acel ultim act de executare de la care contestația se poate considera ca tardivă? Aci opiniunile se împart: într'o părere se zice că ultimul act de executare este actul de adjudecare provizoriu saună definitiv¹⁾; într'o altă părere se susține că ar fi procesul verbal al portărelului, de punerea în posesie²⁾; iar într'o a treia părere care tinde a avea din ce în ce mai mulți aderenți se spune că ultimul act de executare este hotărârea Tribunalului saună a Curței care confirmă procesul verbal de punere în posesie al portărelului³⁾.

Credem însă că diversitatea de opinii provine din faptul că se caută a se da o soluțiune unică și generală acolo unde o distincțiune se impune.

În adevăr, o urmărire imobiliară se poate face fie în virtutea unei hotărâri judecătorești, fie în virtutea unui titlu executoriu, (art. 371 pr. civ.) și atunci întrebarea este: Care va fi cel din urmă act de executare al fie-căruia din aceste acte juridice care se execută? Poate el să fie unul și același? Evident că nu. Varietatea titlurilor, fa-

¹⁾ Cass. II Martie 1888 Bul. 88 p. 24 și 254.—Cas. I 1886 Oct. Bul. 86 p. 314 și 783.

²⁾ Cas. I Mart. 1882.

³⁾ Cas. I Apr. 1884 Bul. 84 p. 114 și jurisprudența mai recentă.

talmente trebuie să conducă la varietate de soluțiuni. Nu tot același va fi ultimul act de execuțiune când e vorba, de exemplu, de executarea unei hotărâri în materie de hotărnicie, cu acel care intervine când e vorba să se execute un titlu de creanță devenit executoriu.

Ceia-ce trebuie să se caute în primul rând pentru a se ști dacă un fapt juridic se poate considera ca ultim act de executare al unui titlu executoriu, este *corelațiunea intimă între acest fapt juridic și titlul ce se execută*. Numai atunci se poate zice, de exemplu, că procesul-verbal de punere în posesie este ultimul act de executare, când această punere în posesie va fi consecință directă și imediată a actului care s'a executat, fără să mai intervie la mijloc un alt act juridic care să ia locul primului titlu.

Să ne explicăm:

Iată o hotărâre în materie de hotărnicie, remasă definitivă. Ea se execută prin așezarea hotarelor definitive. Ei bine, actul constatător de această operațiune, dresat de către judecătorul însărcinat de Tribunal și de către inginerul hotarnic, constituie el un ultim act de executare? Evident că nu. La așezarea hotarelor, se pot ivi încă contestațiuni din partea vecinilor, asupra cărora Tribunalul trebuie să se pronunțe și atunci din două una: ori admite contestația și ordonă măsurile de revizuire și îndreptare, ori respinge contestația și declară hotărnicia întărită și semnele hotarelor definitive¹⁾.

Ultimul act de executare dar, în acest caz este confirmarea de către Tribunal a procesului-verbal dresat de judecător și inginerul hotarnic.

Că există o corelațiune intimă între hotărârea de hotărnicie și actul de confirmare al Tribunalului, nici numai încapă îndoială. Intre hotărârea care se execută și actul de confirmare, numai intervine nici un alt act juridic. Prin urmare până la confirmarea Tribunalului, calea contestațiunilor este deschisă.

Să presupunem însă că în loc de o hotărâre în materie de hotărnicie, ne aflăm în fața unui titlu executoriu, unui titlu de creanță în virtutea căruia se pune în vânzare un imobil al debito-

relui. Care va fi ultimul act de executare într-o asemenea hypotesă? Procesul-verbal al agentului care constată punerea în posesie a adjudecatarului? Dar ce legătură există între punerea în posesie și titlul de creanță care s'a executat? Ce execută portărelul prin punerea în posesie? Titlu de creanță? Nu. Un alt act juridic a intervenit: *actul de adjudecare*, care și el are forța unui titlu executoriu. Or, acest act de adjudecare este actul juridic pe care'l execută portărelul prin punerea în posesie și despre care drează proces-verbal. Așa în cât, dacă punerea în posesie este consecința logică directă și imediată a actului de adjudecare, ea nu poate avea același raport direct cu titlul de creanță ce s'a executat.

Că punerea în posesie poate fi și este o consecință a *exproprierei* debitorului, se poate și noi nu susținem alt-fel; dar art. 403 din codul de procedură civilă nu spune că opozițiunile și contestațiunile se pot face tot timpul cât debitorul nu va fi expropriat, ci din contra spune curat și lămurit: *Contestațiunile asupra hotărârilor* (și prin urmare asupra titlurilor executorii) *se vor putea face în tot timpul cât ține executarea*. Executarea însă a ce? A debitorului? Nu; A actului de adjudecare? Iarăși nu. *Executarea hotărârei sale titlului executoriu*. Așa reiese din combinarea celor două aliniate ale art. 403. Or am văzut că procesul-verbal de punere în posesie al portărelului, este executarea, pur și simplu, a actului de adjudecare, iar nici de cum a hotărârei sale titlului de creanță. Așa fiind, cum se mai poate susține că acest proces-verbal este ultimul lor act de executare? Intru cât hotărârea sa titlul de creanță, nu sunt ele însăși puse în joc în mod direct și imediat prin punerea în posesie a adjudecatarului, nu putem pretinde că actul portărelului constituie ultimul lor act de executare. O dată ce a intervenit actul de adjudecare, executarea titlului de creanță sa a hotărârei s'a sfârșit; de aci înainte numai e vorba de ele, ci de un alt act juridic, de un alt titlu executoriu care ce execută (art. 567 pr. civ.) și asupra acestui nou titlu, calea contestațiunii este închisă; Art. 559 și 564, nu permit de cât recursul în Casație.

Așa dar, cea-ce trebuie să conducă pe juriscult în rezolvarea cestiunii tardivității sa ne

¹⁾ Art. 31, 32 și 33 din Regulamentul pentru facerea și executarea hotărnicilor din 28 Febr. 1868.

tardivității unei contestațiuni în materie de urmărire silită imobiliară, este această legătură intimă și directă între titlul ce se execută și faptul juridic considerat ca ultimul său act de executare.

Soluțiunea această ne pare cu atât mai potrivită cu înțelesul legii și cu spiritul legiuitorului, cu cât dacă am admite lărgirea dreptului de contestație în mod general și fără distincțiune, ar trebui ca pe de o parte în multe cazuri să renunțăm la aplicarea a o serie de articole din codul de procedură civilă, iar pe de alta să înlesnim cea mai mare fraudă ce s'ar putea comite de către debitorii de rea credință.

În adevăr, art. 529 pr. civ. spune că Tribunalul se va pronunța asupra tuturilor opozițiilor și cererilor incidente, *înaintea zilei pentru adjudecare*. Mai clar nu se poate. Dacă Tribunalul trebuie să se pronunțe asupra contestațiunilor *înaintea zilei pentru adjudecare*, a fortiori contestațiunea trebuie făcută în întrul termenului până la adjudecare. Și atât de adevărat este lucrul acesta, în cât legiuitorul în art. 530 și următorii, arată chiar procedura de urmat în caz când obiectul contestațiunii ar fi însăși proprietatea imobilului pus în vânzare: *suspendarea adjudecațiunii* până când printr'o hotărâre definitivă se va stabili asupra revendicării. Or, cum ar mai fi posibilă o suspendare a adjudecațiunii, când contestațiunea ar interveni după adjudecare? Afară de aceasta, ce efect ar avea o asemenea contestație tardivă? Anularea în total sau în parte a actului de adjudecare și prin urmare strămutarea în total sau în parte a proprietății imobilului urmărit de pe capul adjudecatarului pe capul contestatorului. Dar atunci adjudecatarul, nu s'ar trezi lezat în drepturile sale, și n'ar fi în drept să impute contestatorului faptul că nu și-a validat pretențiunile la timp, atunci când el, adjudecatarul, ar fi fost în poziție să cunoască valoarea reală a imobilului urmărit și în consecință să ofere prețul? N'ar putea cu alte cuvinte să susție cu succes că e dol din partea contestatorului de a se presenta după adjudecare? Și în adevăr, ar exista vre-o materie în lege unde dolul și fraudă să se poată practica cu mai multă ușurință? Dar nu avem de cât să ne închipuim

un debitor de rea credință, — și în trecut fie zis, nu ne putem plânge de lipsa lor — care știind că imobilul său nu poate fi urmărit de cât pentru parte, lasă să se creadă din afpte și din publicațiuni, ba încă lucrează în mod expres pentru aceasta, că se urmărește întreg imobilul, cu intențiunea bine definită de a influența asupra prețului, și tocmai după ce imobilul s'a adjudecat definitiv asupra unui terțiu care bine înțeles a oferit un preț în consecință; după ce chiar s'a distribuit prețul, tocmai atunci, când se pune în posesie adjudecatarul, se presintă debitorul și pe cale de contestație pretinde că reu s'a pus imobilul întreg în vânzare, că nu putea să se vândă de exemplu de cât jumătate sau un sfert. În consecință, cere anularea actului de adjudecare, sau cel puțin rectificarea lui în limitele drepturilor, ce titlu care se execută conferă adjudecatarului.

Ei bine, putut-a legiuitorul să permită și să patroneze o asemenea fraudă? Și dolul acesta n'ar trebui să aibă nici o consecință juridică? Debitorul culpabil de dol, se poate bucura în liniște de fructul fraudei sale? Evident că nu, și cea mai bună pedepsă ce i se poate aplica, este pierderea dreptului de contestație după intervenirea actului de adjudecare. Acest lucru credem noi că a avut legiuitorul în vedere când a stabilit dispozițiunile art. 403 combinat cu art 529, 530 și următorii.

De alt-fel Bellot, căutând a da ca și jurisprudența noastră o soluțiune unică și generală, consideră ca ultim act de executare în cât privește *les oppositions à fin de revendication, le jour même de l'adjudication* ¹⁾.

Noi însă credem că în materie de urmărire imobiliară, o distincțiune între diferitele titluri ce se execută se impune, și considerăm ca ultim act de execuțiune în conformitate cu art. 403 pr. civ. *actul cel din urmă care are un raport direct și imediat cu titlul care se execută*. Așa fiind, conclusiunea noastră este următoarea:

Este vorba de un titlu de creanță care se execută? Cel din urmă act de executare va fi în mod invariabil actul de adjudecațiune.

Este din contra vorba de executarea unei ho-

¹⁾ Loi sur la Procédure civile du Canton de Genève p. 247, 248.

tărări judecătorești? Facem următoarea subdiviziune:

a) Pentru hotărârile cari necesită vânzarea imobilului prin licitațiune și prin umare intervenirea unui act de adjudecațiune, cel din urmă act care să aibă un raport direct și imediat cu hotărârea executorie, va fi actul de adjudecațiune.

b) Pentru hotărârile însă, cari nu dau loc la vânzarea imobilului, cum ar fi o hotărâre în materie de hotărnicii, cel din urmă act de executare este confirmarea procesului verbal de punere în posesie sau de stabilirea hotarelor, de către Tribunalul sau Curtea de unde emană acea hotărâre.

Credem însă că această spinoasă materie va face obiectul celor d'ântăiū modificări ale codului nostru de procedură civilă.

Ion N. Gesărescu

Doctor în drept din Paris, Advocat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘCI, SECȚIA II

Audiența de la 27 Martie 1899

Președenția d-lui **A. T. H. C. KIVU**, Președinte

Ministerul de Răsboiū cu Viola Constantinescu

Pensiuni militare. — Ofițer mort din cauza unui serviciu comandat în timp de pace. — Cas anterior legii din 1886. — Dacă văduva sa poate cere regularea pensiunii sale după această lege.

O lege neputând avea efecte de cât pentru viitor urmează că legea din 1886, pentru pensiunea militarilor morți sau rămași infirmii din cauza unui serviciu comandat în timp de pace, nu poate fi aplicată pentru casuri întâmplante anterior acestei legi.

Ast-fel, văduva unui ofițer mort înainte de 1886 din cauza unui serviciu comandat în timp de pace, nu poate cere să i se reguleze drepturile la pensiune în baza acestei lege, întru cât faptul generator al dreptului la pensiune al ei, adică moartea soțului său militar, fiind anterior legii din 1886, această lege nu i se poate aplica, în virtutea sus zisului principiu al neretroactivității legilor, și, în această privință, foarte puțin importă dacă cererea la regulare la pensiune a fost făcută înainte sau după 1886, căci ceea ce decide în cauză, nu e cererea, ci faptul chiar care dă naștere dreptului cerut.

Decisiunea 58/99.—Admisă cererea de revizuire și apelul făcut de Ministerul de Răsboiū contra decisiunii Curții de apel secț. II, București No. 158/98, și sentinței Tribunalului Ilfov, secț. I No. 208/97, dată în proces cu Viola Constantinescu.

S'a ascultat: d-l avocat G. Pârvulescu din partea Ministerului de Răsboiū și d-l avocat V. Vineș pentru intimata Viola Constantinescu, precum și d-l procuror Stambulescu în conclusiuni fiind minorii în cauză;

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunii făcută de Ministerul de Răsboiū în contra decisiunii No. 227/97 a acestei Curți, prin care se respinge apelul Ministerului în contra sentinței No. 207/97 a tribunalului Ilfov, secț. I;

Având în vedere că, obiectul procesului consistă în cererea făcută de intimata Viola Constantinescu, de a i se spori pensiunea de 196 lei pe lună, ce primește de la Stat ca soție cu copii a defunctului Căpitan Constantinescu și de a se ridica la suma de 280 lei pe lună, adică la o sumă egală cu solda întreagă a defunctului, pe baza legii din 16 Aprilie 1886;

Având în vedere că, Căpitanul Constantinescu, încetând din viață în anul 1884, ucis fiind, pe când se afla în exercițiul funcțiunii sale, apelanta nu a cerut imediat regularea la pensiune, ci tocmai în 1887, când se pusese în aplicare noua lege din 1886, lege care asimilează pe ofițerii morți din cauza unui serviciu comandat în timp de pace cu cei morți sau deveniți infirmii în timp de răsboiū;

Că, chestiunea de deslegat, e aceea de a se ști, dacă această lege din 1886, votată în urma morții Căpitanului Constantinescu, însă înaintea cererei soției sale de regulare la pensiune, 'i se poate sau nu aplica;

Considerând că, o lege, conform principiului, pus în legiuirea noastră civilă, nu poate avea efect de cât pentru viitor;

Că, în specie, faptul generator al dreptului de pensiune al intimatei, moartea Căpitanului Constantinescu, fiind anterior legii din 1886, această lege nu i se poate aplica, în virtutea sus zisului principiu al neretroactivității legilor;

Considerând că, în această privință, foarte puțin importă, dacă cererea de regulare la pensiune a fost făcută înainte sau după 1886, căci ceea ce decide în cauză, e, nu cererea, ci faptul chiar, care dă naștere dreptului cerut;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier T. T. Djuvara, Curtea în majoritate, admite revizuirea și apelul și respinge acțiunea d-nei Viola Constantinescu

(ss) Ath. C. Kivu, Sc. Popescu, T. T. Djuvara, I. E. Dobrescu.

O p i n i u n e

Difer de onor. majoritate și sunt de opinie a se admite acțiunea d-nei Viola Constantinescu, acordându-i-se ca pensiune întreagă leafa a defunctului său soț, Căpitanul Dincă Constantinescu împușcat la 2 Septembrie 1884 și cu ocaziunea serviciului și aceasta pe următoarele considerațiuni:

Legile în genere nu dispun de cât pentru viitor, acele legi însă cari acordă drepturi noi, de caracter privat, se adresează la toți acei cari, în momentul intrării în vigoare, se află în condițiunile prescrise de ele; această categorie de legi are, din acest punct de vedere, putere retroactivă și dar, dacă o lege similară anterioară conferise drepturi mai restrânse, beneficiarii pot, îndată ce

a venit noua lege mai favorabilă, pot opta pentru aceasta, principiul neretroactivității fiind esențialmente expresiunea respectului drepturilor câștigate, în cât noua lege, dacă restrânge situația anterioară, nu se poate aplica la trecut, dar îndată ce avantagiază pe cei vizați de ea, se poate invoca de cei în drept, însă numai după cererea lor, distincțiunea între avantajul său desavantajul creat fiind în prima linie o cestiune de apreciere individuală și de interes privat, neputându-se impune regimul ulterior mai favorabil aceluia, care ar cere să fie, pentru motive ce-l privesc, regulat la pensie după regim anterior mai defavorabil, afară numai când dispozițiunile se ating de ordinea publică, cum spre exemplu, legile penale ulterioare mai indulgente se aplică din oficiu infracțiunilor nejudicate încă definitiv și comise sub regimul mai aspru anterior, pe când dacă legea din urmă e mai severă, se acordă înfrângerilor anterioare beneficiul dreptului câștigat, aplicându-li-se legea, sub imperiul căruia au fost comise, sau cum sunt prescripțiunile relative la capacitatea și starea civilă a individului sau legile de procedură etc.

În specie, legea din 4 Ianuarie 1878, acordase militarilor morți sau deveniți infirmi în timpul campaniei niște drepturi extraordinare de pensie, iar legea subsecventă din 19 Aprilie 1886 pune pe aceiași treaptă și pe militarii morți sau deveniți infirmi în serviciu în timp de pace; prin urmare dacă d-na Viola Constantinescu ar fi fost așezată înainte la o pensie mai mică conform legilor anterioare în vigoare în momentul morții soțului său, ea putea, îndată după promulgarea legii din 19 Aprilie 1886, cere a-i se acorda excedentul prevăzut prin această din urmă și cu atât mai mult dacă nu ceruse încă înscrierea ei la pensie sub regimul anterior și poate cere dar astăzi de a dreptul pensia, conform noiei legi, aceasta creând avantajul pentru toți indivizii, prevăzuți prin ea, fără a distinge epoca când s'a întâmplat faptul generator de dreptul pensiei;

Mai este de observat că, în afară de aceste considerațiuni de principiu, chiar expresia introductivă a legii în cestiune pare hotărâtoare în sensul nostru, căci «adaugă următoarele aliniate la legea din 4 Ianuarie 1878», cari prin urmare fac parte integrantă cu această lege anterioară, având deci putere retroactivă până la data aceleia și dar coprinde și după cronologia exterioară moartea căpitanului D. Constantinescu; iar futurul înbrebuițat de noua lege «vor beneficia» «vor avea» se referă, după natura lucrurilor, nu la însuși dreptul în sine, ci la epoca valorificării și constatării lui, căci altminterlea legea originară din 4 Ianuarie 1878, fiind ulterioară resbelului, nici aceasta chiar nu s'ar fi putut aplica în scopul pentru care fusese creată;

Credem dar că, reclamanta are drept la pensia prevăzută prin legea din 19 Aprilie 1886;

Pentru aceste motive, sunt de părere să se respingă în fond cererea de revisuire în contra decisiunii cu No. 158/97 a acestei Curți.

(s) G. Flaișlen.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECT. III

Audiența de la 31 Martie 1899

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Primăria comunei Brănești cu Ion Stan Diaconescu

Legea rurală.— Pământ aparținând bisericilor, cimitirelor, pătulelor de rezervă, în comunele rurale.— Ce au devenit aceste pământuri în urma legii rurale.

Asemănat art. 20 din legea din 1864 pentru regularea proprietății rurale, comunele rurale au devenit proprietare, din momentul aplicării acelei legi, pe toate locurile aparținând bisericilor, cimitirelor, etc., precum și pe locurile ocupate de pătulele de rezervă.

Decisiunea No. 78/99.— Admis apelul făcut de Primăria comunei Brănești contra sentinței tribunalului Dâmbovița No. 154/90 în proces cu Ion Stan Diaconescu.

S'a ascultat: d-nii B. Cernea și C. Atanasiu, avocații apelantei Primării în dezvoltarea motivelor de apel și pe d-nii B. Dimitropol și P. Capeleanu, avocații intimatului în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra opozițiunii făcută de Primăria comunei Brănești prin petiția înreg. la No. 624/95 contra decisiunii No. 233/94 prin care îi respinge ca nesusținut apelul făcut în contra sentinței trib. Dâmbovița cu No. 154/90;

Având în vedere că, prin jurnalul No. 3255/95 al acestei Curți Primăria și-a justificat pe deplin absența sa ast-fel că opozițiunea a fost admisă;

Având în vedere debaterile părților, actele prezentate precum și concluziunile scrise aflate la dosar;

Având în vedere și motivele din sentința tribunalului apelată;

Având în vedere că, obiectul acțiunii ast-fel cum e formulat la prima instanță, e o acțiune în revendicare ce Primăria comunei Brănești introduce în contra unui Ion Stan Diaconescu pentru un petic de pământ situat în interiorul comunei și cu limitele prevăzute în petițiunea de intentarea acțiunii;

Având în vedere că, comuna Brănești pentru a și stabili dreptul său de proprietate asupra terenului ce revendică invoacă dispozițiile art. 20 din legea pentru regularea proprietății rurale din 1864;

Considerând că, dispozițiile acestui text de lege care declară pe comune proprietare exclusiv pe toate locurile aparținând bisericilor, cimitirelor etc., precum și locurile ocupate de pătulele de rezervă declarându-le locuri publice;

Având în vedere că, ast-fel fiind, „ipso jure“ prin efectul legii imediat din momentul aplicării ei, comuna Brănești a devenit proprietară exclusivă pe toate aceste terenuri și toată cestiunea nu se reduce de cât numai la o cestiune de fapt, d'a se constata dacă în adevăr terenul ce comuna revendică făcea parte la 1864 în momentul aplicării legii din locurile ocupate de pătulele de rezervă;

Având în vedere că, Curtea pentru a stabili acest fapt și pentru a stabili identitatea terenului ce se revendică

determinându-se exact limitele și vecinătățile a ordonat prin o comisie rogatorie la tribunalul Dâmbovița o cercetare cu martori ;

Având în vedere că, din depozițiile martorilor audiați la fața locului de către judecătorul supleant al tribunalului Dâmbovița se stabilește pe deplin că peticul de pământ ce comuna revendică făcea la 1864 parte din locurile unde se aflau pătulele de rezervă ;

Având în vedere că, ast-fel fiind, cererea formulată de către intimatul Ion Stan Diaconescu ca Primăria comunei Brănești să fie chemată la interogator spre a stabili că dânsul deține acel teren în baza unui contract de cumpărătoare petrecut la 1861 Martie 19 cum și prin martori să stabilească identitatea terenului cât și conținutul actului urmează a fi respinsă ca inutilă din momentul ce se stabilește în mod exact că, pe acest teren erau pătulele la 1864 și prin urmare ele au devenit proprietatea comunei ;

Având în vedere că, de asemenea, prescripțiunea ce se invoacă de către Ion Stan Diaconescu, nu poate fi admisibilă de oare ce acest teren prin efectul legii de la 1864 fiind scos din comerț, declarat de public, el devine imprescriptibil ;

Pentru aceste motive redecutate de d-l consilier Em. Anastasiu, Curtea admite apelul.

(ss) C. R. Manolescu, V. Bossy, Em. Anastasiu.

Președinția d-lui CORNELIU R. MANOLESCU, Președinte

Jurnalul No. 1291 din 17 Mai 1899

Demetru Gr. Georgian, cere a fi înscris ca apărător pe lângă judecătorii de pace din capitală.

Apărător la judecătorii de pace. — Cine are drept de a fi apărător. — Condițiuni cerute de lege. — Dacă se poate refuza înscrierea celor în drept pe motiv că ar fi înscris într'un județ oare-care său pe motiv că sunt prea mulți avocați.

Asemănat art. 123 din legea judecătorielor de pace din 1896, se acordă dreptul pe apărători pe lângă judecătorii de ocoale acelor care au funcționat în timp de doi ani cel puțin ca judecător sau ajutor de judecător de pace, greșier de Curte sau Tribunal, chiar de nu ar fi titrați, și nu se poate respinge cererea de a fi înscrisi ca apărători pe lângă judecătorii de pace dintr'un județ, a celor ce împlinesc condițiunile de mai sus, pe motiv că dânsii au obținut deja acest drept în alt județ, sau că nu se simte nevoie de apărători pe lângă judecătorii din județul pentru care s'a făcut cererea, fiind că în acest județ ar fi un număr mare de avocați.

Având în vedere apelul făcut de d-l Demetru Gr. Georgian prin petițiunea înregistrată la No. 3946 din 1899 în contra ordonanței d-lui Prim Președinte al tribunalului Ilfov, secția I, prin care i se respinge cererea de a fi înscris în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătorii din acel județ ;

Având în vedere că, cererea a fost respinsă pe motiv că, apelantul a obținut dreptul de apărător pe lângă judecătorii din județul Dâmbovița și afară de acesta—zice ordonanța—nu se simte nevoie de apărători pe lângă

judecătorii de ocoale din Capitală, față cu numărul destul de mare al avocaților din Capitală ;

Considerând că, potrivit dispozițiilor art. 123 din legea judecătorielor de pace, promulgată în anul 1896, se acordă dreptul de apărător pe lângă judecătorii de ocoale acelor care au funcționat în timp de doi ani cel puțin, ca judecător sau ajutor de judecător de pace, chiar dacă nu ar fi titrați ;

Având în vedere că, din actele prezentate de apelant se constată că, dânsul a ocupat funcțiunea de ajutor de judecător mai mult de doi ani cât legea cere pentru a putea fi înscris printre apărători ;

Că, în asemenea cas, apelul său se găsește întemeiat și cată să se admită ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul făcut de Demetru Gr. Georgian, în contra ordonanței cu No. 39170 din 19 Noembrie 1898 a Primului Președinte al tribunalului Ilfov ;

Reformează această ordonanță ;

Dispune înscrierea lui Demetru Gr. Georgian pe lista apărătorilor sau procuratorilor admiși a își exercita profesiunea pe lângă judecătorii din Capitală ;

Pronunțat în camera de consiliu astăzi 17 Mai 1899 în Palatul Justiției.

(ss) C. R. Manolescu, V. Bossy, N. Budișteanu,

p. Greșier N. D. Alexandrescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența de la 6 Mai 1899

Președinția d-lui I. PH. GHETU, Președinte

N. Cușaptachi cu Ministerul de Finanțe și Administratorul Financiar de Teleorman.

Sentiința civilă No. 209/99

Timbru.— Taxă de înregistrare.— Vânzare mobilă.— Când se plătește taxa de înregistrare.— Cesiune de drepturi successorale.— Dacă și în ce caz se plătește taxa de înregistrare.— (Art. 33 din legea timbrului).

1) Actele de vindere-cumpărare de avere mobilă, dacă nu se legalizează de vre o autoritate nu sunt supuse la plata taxei de înregistrare.

2) Pentru cesiunile de drepturi successorale se plătește o taxă de înregistrare de 20%, fie că succesiunea este mobilă sau imobilă, și fără a se distinge dacă, pentru cele mobiliare, actul de cesiune a fost sau nu legalizat de vre-o autoritate.

S'a ascultat : d-l avocat P. Crăniceanu din partea apelantului N. Cușaptachi în susținerea apelului și d-controlor H. Vasilescu, reprezentantul fiscoșului, în combatere.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de N. Cușaptachi din T.-Măgurele, prin petiția înreg. la No. 4880/99, contra procesului verbal cu data 1 Februarie a. c., dresat de d-l controlor fiscal H. Vasilescu, prin care s'a condamnat la amendă și taxă de înregistrare pentru contravențiune la legea timbrului ;

Având în vedere susținerile părților ;

Având în vedere că apelantul, prin menționatul proces-verbal a fost condamnat să plătească fiscoșului suma de

lei 750, din care lei 500 amendă și lei 250 taxă de înregistrare dupe art. 33 al. 5 și 50 din legea timbrului, solidar cu Eustație Toma și Teodor G. Taciū, pentru faptul că n'aū plătit taxa de înregistrare cuvenită fiscalului la un act de vnzare de avere mobilă ;

Avnd în vedere că din menționatul act, se constată că, apelantul în adevr a cumpărat niște avere mobilă, însă actul de vnzare nu este autentificat nici de tribunal, nici de vre-o altă autoritate,—și în acest cas, dupe dispozițiunile art. 33 al. 5 din legea timbrului, un asemenea act nu este supus la plata taxei de înregistrare ;

Că ast-fel fiind în ceia ce privește acest punct, apelul se găsește fondat ;

Avnd în vedere însă că, actul sus menționat de și este intitulat *act de vnzare*, însă din contextul lui se vede că el conține o cesiune de drepturi succesoriale, căci N. Cułaptachi declară că a cumpărat de la Eustație Toma și Teodor G. Taciū întregile părți de succesiune cuvenite acestora în averea defunctului Iane Nicolau Taciū, fără însă a specifica anume averea ca să se poată zice că este un act de vnzare de avere determinată ;

Avnd în vedere că, la toate cesiunile de drepturi succesoriale, dupe dispozițiunile art 33 al. 6 legea timbrului, se plătește ca taxă de înregistrare tot 2% cum și pentru vnzări de averi mobile, fără însă a se prevedea că această taxă să se plătească numai atunci când actul va fi legalizat ;

Că ast-fel fiind, tribunalul urmează a admite în parte apelul, a infirma procesul verbal în ceia ce privește aplicarea textului de lege, și a menține condamnățiunea ca taxă și amendă pentru cesiune de drepturi succesoriale în baza art. 33 al. 6 din aceeași lege ;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte I. Ph. Ghețu, admite în parte apelul ;

(ss) I. Ph. Ghețu, N. N. Papadat.

MIȘCAREA ÎN MAGISTRATURĂ

Iată mișcarea complectă din ultimile zile care s'a făcut în personalul magistraturei din țară:

D. *George I. Coculescu*, actual judecător sindic la tribunalul Teleorman, în aceeași calitate la tribunalul Romanați, în locul d-lui Constantin Scorțeanu.

D. *Const. Tănăsescu*, actual judecător de Pace la ocolul Turnu-Măgurele, judecător sindic la tribunalul Teleorman.

D. *Radu Bălescu*, actual judecător de instrucție la tribunalul Buzău, judecător la ocolul Turnu-Măgurele, în locul d-lui Constantin Tănăsescu.

D. *C. Marioteanu*, fost magistrat, judecător de instrucție la tribunalul Buzău, în locul d-lui Radu Bălescu.

D. *Nicolae N. Davidescu*, actual ajutor la judecătoria ocolului Sulna, județul Tulcea, în aceeași calitate la ocolul Pătărlagele, județul Buzău, în locul d-lui Ion D. Răzeanu, care trece în locul d-sale.

D. *Nicolae Dimitriu*, actual ajutor la judecătoria ocolului Podgoria, județul Muscel, în aceeași calitate la judecătoria ocolului Vida, județul Vlașca, în locul d-lui Ion Zaharia, care trece în locul ocupat de cel dint'eiū.

D. *George M. Vlasto*, doctor în drept de la faculta-

tea din Paris, fost judecător, judecător la tribunalul Ilfov, în locul d-lui Victor Miculescu, demisionat.

D. *Constantin Degeanu*, licențiat al facultăței juridice din București, actual judecător la ocolul Neajlov, județul Vlașca judecător la tribunalul Olt, în locul d-lui Uliș Cariadi.

D. *D. T. Alesiu*, licențiat al facultăței juridice din București, actual supleant la tribunalul Ialomița, judecător la ocolul Neajlov, județul Vlașca, în locul d-lui Constantin Degeanu, trecut în alt post.

D. *Vasile Elefterescu*, licențiat al facultăței juridice din Iași, actual supleant la tribunalul Vaslui, judecător la ocolul Vaslui, în locul d-lui Dimitrie Cotta.

D. *Nicolae Petrovič*, licențiat al Facultăței juridice din București actual procuror la tribunalul Bacău, în aceeași calitate la tribunalul Tutova în locul d-lui Dumitru Cojan, care trece în postul ocupat de cel dintăiū.

D. *George G. Volenti*, licențiat al facultăței juridice din Iași, supleant la tribunalul Vaslui în locul d-lui Vasile Elefterescu, înaintat.

D. *Anton Stambulescu*, licențiat al facultăței juridice din București, actual ajutor la judecătoria ocolului I Brăila, în aceeași calitate la ocolul I Buzău, în locul d-lui D. D. Fulga, care trec în postul ocupat de cel d'intăiū.

D. *Nicolae D. Nicolaū*, licențiat al facultăței juridice din București, supleant la tribunalul Ialomița, în locul d-lui Dimitrie T. Alexiū, înaintat.

D. *Paraschiv Ionescu*, licențiat al facultăței juridice din București, fost magistrat, judecător la ocolul Urlați, județul Prahova, în locul d-lui Vasile I. Radovič, permurat.

D. *Dim. Alexandrescu*, actual procuror-general la curtea de apel din Iași, a fost numit procuror-general la curtea de casație în locul d-lui C. Sărățeanu.

D. *G. Sadoveanu*, actual procuror de secție la curtea de apel din Iași, a fost numit procur general la aceeași curte.

D. *Panait Stoica*, fost procuror-general de curte, a fost numit procuror de secție la curtea din Iași.

D. *Gr. Ștefănescu*, actual prim-președinte al tribunalului de Ilfov, a fost numit consilier la curtea din București.

D. *Oscar Niculescu*, președintele tribunalului de comerț din Ilfov, a fost numit prim-președinte la același tribunal.

D. *D. Florescu*, judecător de ședință la tribunalul de Ilfov, a fost numit președinte la tribunalul de comerț.

D. *T. Angelescu*, fost judecător de instrucție prim-procuror la tribuualul Prahova.

D. *Em. Miculescu* membru de ședință la secția III a tribunalului de Ilfov, este trecut în aceeași calitate la secția I-a

D. *Al. Vilacros*, judecător de instrucție pe lângă tribunalul de Ilfov, membru de ședință la același tribunal.

D. *I. Th. Florescu*, judecător de instrucție la tribunalul Prahova, în aceeași calitate la tribunalul Ilfov.

D. *Lazăr Munteanu*, membru de ședință la tribunalul Brăila, judecător de instrucție la tribunalul Prahova.

D. *Xenofon Andronescu*, judecător de instrucție la Muscel, judecător de ședință la Brăila.

D. *G. Andreievici*, judecător de pace la Câmpu-Lung, judecător de instrucție la tribuualul Muscel.

D. *Adrian Stroe Popescu*, judecător de pace la Bolintinu-Dâmbovița, judecător pace la Câmpu-Lung.

D. *V. Radovič*, judecător de pace la Urlați-Prahova, transferat la Bolintinu-Dâmbovița.

D. *Alexandru Voicescu*, fost ajutor de judecător, por-

tărel la tribunalul Covurlui, în locul d-lui Haralamb Conachi, înaintat.

D. *Constantin Menci*, bacalaurent în litere și științe, portărel la tribunalul Covurlui, în locul d-lui Nicolae I. Grigoriu, decedat.

D. *Nicolae Constantinescu*, actual ajutor de grefă clasa II-a la Curtea de Apel din București, în postul de ajutor de grefă clasa I-a la aceeași Curte, în locul d-lui Nicolae D. Alexandrescu, trecut în alt post.

D. *C. Ligda*, actual copist la Trib. Ilfov Secția de Notariat, adjutor de grefă la aceeași secție în locul d-lui N. Steriade demisionat.

BIBLIOGRAFII

Les droits de péage aux portes de fer este titlul unei broșuri aparute zilele acestea la Paris sub pana d-lui *Ioan C. Ghica* licențiat în drept, vechiul elev al școlii de științe politice și membru al societății de legislațiune comparată.

Autorul se ridică contra taxelor impuse de guvernul ungar, asupra mărfurilor cari ar trece Dunărea pe la porțile de fer, și contestă cu drept cuvânt, dreptul Statului ungar de a impune asemenea taxe. În mod foarte judicios și juridic d. Ghica demonstrează cum din punctul de vedere economic aceste taxe sunt vexatorii statelor riverane și în special României, iar din punctul de vedere al dreptului internațional public, cum, ele, pe lângă că aduc o atingere liberei navigațiunii pe Dunăre și prin urmare principiului stabilit în congresul din Viena la 1815, precum și înaintea tratatului de la Paris din 1856, dar încă, sunt în contradicție flagrantă cu prescripțiunile tratatului din Londra, de la 1871 și ale celui din Berlin de la 1878, care menținând principiul libertății de navigațiune pe Dunăre, dă drept Statului austro-ungar și numai lui singur ca pentru a se acoperi de cheltuielile ce ar face cu regularizarea cataractelor, să perceapă oare-cari taxe asupra *tonajului* bastimentelor ce ar trece în susul or în josul apeii pe la porțile de fer, iar *nică de cum asupra mărfurilor*, din acele bastimente; căci aceasta ar constitui un drept de vamă, mai cu seamă când mărfurile s'ar clasifica după cum face Statul ungar, impunând pe unele mai mult de cât pe altele, sau scutind pe unele din ele.

Dacă Statul ungar singur a executat lucrările pe cari trebuia să le execute Austro-Ungaria, acesta n'a fost de cât în urma unei delegațiuni sau mai bine a unui mandat conferit de către guvernul din Viena guvernului din Buda-Pesta; Or, acest mandat nu poate da Ungariei mai multe drepturi de cât ar avea ori-ce mandatar, și cu drept cuvânt se întreabă autorul dacă guvernul ungar, impunând acele taxe n'a depășit limitele mandatului său.

În tot cazul, zice d. Ghica, dreptul pe care l'ar putea pretinde guvernul ungar, chiar când i s'ar recunoaște în principiu dreptul de a percepe oare-cari taxe, ar fi niște taxe de *circulațiune*, iar nu de *navigațiune*, a dică taxe după *capacitatea* vasului, iar nu după felul mărfurilor ce ar conține, și ca dovadă d. Ghica aduce taxe cari se percep la Sulina de către comisiunea europeană.

D. Ghica sfârșește propunând convocarea unei conferințe internaționale la București care să trateze această chestiune.

Reamintim că d. Ghica a mai scris și un articol în

Revista de Drept și Sociologie, tot asupra taxelor de la porțile de fer, unde iarăși cu multă pricepere d-sa tratează chestiunea, din alte puncte de vedere.

De alt-fel, taxele impuse de Statul ungar a provocat o furtună întregă în toată lumea și presa aproape unanimă a protestat contra lor.

În *Curierul Judiciar* s'a scris deja un articol încă de la 11 Aprilie 1899 datorit penei maestre a simpaticului nostru colaborator d. G. Mironescu, care conchide indemnând pe guvern să fie energic.

CONVOCARE

Toți domniii apărători (avocați) pe lângă judecătoriele din țară, sunt convocați în un congres, în București, pentru 3 Octombrie 1899 orele 2 p. m. în biuroul d-lui Codreanu, 6, Splaiul Brâncoveanu Voevod în fața Palatului de Justiție, spre a pune bazele fondării societății apărătorilor din România.

Scopul societății va fi :

- 1) Crearea unei case pentru ajutor reciproc între societari;
- 2) Lupta pe căile legale pentru reglementarea funcționării corpului apărătorilor, în așa mod, spre a corespunde necesităților justițiabililor și a îmbunătăți și soarta apărătorilor.

Acei cari n'ar avea mijloace spre a asista la congres și ar dori să facă parte din societate, sunt rugați ași trimite adesiunile lor și observațiunile ce vor avea de facut, pe adresa : *Codreanu, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6, București.*

D-nii grefieri de tribunale, sunt cu onoare rugați, a ne trimite câte o listă cu numele persoanelor ce s'au înscris ca apărători la fie-care tribunal, spre a-i putea convoca și personal.

p. **Comitetul de inițiativă pentru constituirea societății apărătorilor din România.**

Codreanu.

Se face cunoscut că cele 5 VOLUME din

Tratatul teoretic și practic de Procedură Civilă

al D-lui **D. Chebapci**

se găsește de vânzare numai la D-na A. Chebapci, soția defunctului, *strada Plantelor 39*, și că ori-ce exemplar, care nu va purta semnătura autorului său a Doamnei Chebapci, se va considera *contrafăcut* și se va urmări conform legei.

De închiriat Casa repozatului D. Chebapci *Str. Plantelor No. 39*, compusă din 16 încăperi, curte mare cu grădină, vie, braz.

Prețul închirierii 6000 lei anual.

A se adresa *Str. Plantelor 39* la D-na Chebapci.